

svig eller anden utilbørlig påvirkning eller ved misbrug af testators enfoldighed, svag-hedstilstand eller afhængighed.

§ 53. Befandt testator sig ved oprettelsen i en vildfarelse, der var afgørende for hans testamentariske bestemmelse, er denne ugyldig.

Stk. 2. Har en testamentarisk bestemmelse ved fejlskrift eller anden fejltagelse fået et andet indhold end tilsigtet, skal den dog gennemføres efter sin rette mening, hvis denne kan udfindes.

§ 54. En testamentarisk bestemmelse, der går ud på en anvendelse eller tilintetgørelse af efterladenskaberne, som åbenbart savner fornuftig mening, er ugyldig.

§ 55. Indsigelse mod et testaments gyldighed kan rejses af enhver, som vil arve, hvis testamentet erklæres ugyldigt.

§ 56. Er testamentet oprettet for en notar, skal hans attestation på testamentet anses som bevis for de af denne omfattede forhold, medmindre særlige omstændigheder giver grund til at betvivle påtegningens rigtighed.

§ 57. Hvis der rejses indsigelse mod gyldigheden af et for vidner oprettet testamente, skal den, der vil påberåbe sig testamentet, ved førelse af testamentsvidnerne eller på anden måde godtgøre, at testamentet er gyldigt oprettet.

Stk. 2. Har vidnerne i påtegningen atteret, at der ved oprettelsen er forholdt i overensstemmelse med § 42, skal dette anses for godtgjort, medmindre særlige omstændigheder giver grund til at betvivle påtegningens rigtighed.

Kapitel 11.

Båndlæggelse ved testamente.

§ 58. En arvelader kan ved testamente bestemme, at den tvangsarv, som tilfalder en livsarving efter ham, helt eller delvis skal båndlægges, når han finder dette stemmende med arvingens tarv.

Stk. 2. Er arven af ringe værdi, kan justitsministeren dog fritage for opfyldelse af den af arveladeren truffene bestemmelse om båndlæggelse.

§ 59. Arvingen kan forlange bestemmelsen om båndlæggelse tilsidesat, såfremt han godtgør, at han er i stand til på forsvarlig måde at råde over arven på egen hånd.

Stk. 2. Båndlæggelsen kan dog ikke opheves for tiden før arvingens fyldte 25. år.

§ 60. Begæring om tilsidesættelse af en bestemmelse om båndlæggelse skal snarest muligt fremsættes over for skifteretten. Er arvingen ikke fyldt 25 år, skal begæringen fremsættes snarest muligt, efter at han har opnået denne alder.

Stk. 2. I eksekutorboer skal erklæring fra eksekutor så vidt muligt indhentes, forinden afgørelsen træffes.

Stk. 3. Skifterettens afgørelse træffes ved kendelse. Afgørelsen kan foruden af arvingen og eksekutor indbringes for højere ret af justitsministeren.

§ 61. Tvangsarv kan kun båndlægges i overformynderiet eller i en til et andet pengeinstitut knyttet forvaltningsafdeling, der af justitsministeren er godkendt hertil. Umyndiges tvangsarv kan kun båndlægges i overformynderiet.

Stk. 2. Såfremt arvingen samtykker heri, kan arven med justitsministerens tilladelse båndlægges på anden måde, navnlig i fast ejendom.

§ 62. Når arven er båndlagt, kan arvingen ikke råde over kapitalen i levende live, men alene hæve renten.

Stk. 2. I den båndlagte kapital kan der ikke, så længe arvingen lever, søges fyldestgørelse af hans kreditorer. Det samme gælder uhævede renter indtil 6 måneder efter forfaldsdagen.

Stk. 3. Båndlagt arv er særeje, medmindre andet er bestemt ved testamente. Dette gælder, selv om bestemmelsen om båndlæggelse tilsidesættes i medfør af § 59.

Stk. 4. Skal arvingen yde erstatning eller godtgørelse i anledning af en af ham forsætligt eller uagtsomt forvoldt skade på person eller gods, kan det ved dom bestemmes, at båndlæggelsen ikke skal være til hinder for, at beløbet udredes af de båndlagte midler.

§ 63. Justitsministeren eller den, han bemyndiger dertil, kan tillade, at der sker frigivelse af båndlagt arv, når det er en velfærdssag for arvingen.